Dwerg Hüting toont Heiner de weg

Een inleiding in het Noord-Germaanse wereldbeeld voor kinderen

door Werner Graul

Voorwoord

Van Werner Graul is de volgende kleine vertelling ontstaan uit het verlangen om het Germaanse kind de grondslagen van een **raciaal bepaalde wereldbeschouwing** en vroomheid nabij te brengen. Alle pogingen van een vaak nog in bijbels-christelijke geest gevangen omgeving om het ontvankelijke kinderlijke gemoed in haar zin te beïnvloeden, zullen door deze vertelling onwerkzaam worden. Het kind zal niet hulpeloos zijn wanneer hem van enige zijde – hetzij door speelkameraadjes of volwassenen – de begrippen *"god"*, *"hemel en hel"*, *"goed en kwaad"* in christelijke zin worden bijgebracht. Het zal van deze begrippen een bepaalde raciaal gerichte voorstelling hebben die het niet in het minst belast, maar zijn gemoed voor een *"bijbels-joodse vergiftiging"* beschermt. Het kind zal het vreemde en levensvijandige als kwaad en zijn eigen, het leven van dezelfde ras als goed en onoverwinnelijk beschouwen leren. Waarheen leidde eens deze ras het gif en de arglist van de kwaden, maar in het kind dat *"dapper, goed en sterk"* is, zal zij haar opstanding vieren.

Heiner woonde met zijn ouders in een huis aan de rand van het woud. Zijn vader werkte in het bos. Als in de winter het sap in de bomen rustte, nam hij zijn bijl en velde de mooiste en dikste stammen. Die werden dan in de rivier gedreven, waar ze tot grote vlotten werden samengebonden en naar grote steden aan de zee afdreven. Daar bouwde men schepen en huizen van. Zo had de vader het verteld.

In de lente, zodra de zon de hardbevroren aarde weer zacht en vruchtbaar had gemaakt, werden op de open plekken in het gevelde woud nieuwe bomen geplant. Daarbij kon Heiner helpen. Zijn vader stootte met het planteisen gaten in de aarde, en voorzichtig en teder stak Heiner de boompjes erin. Deze kleine boompjes! Eens waren ze opgekomen, niet dikker dan een strohalm en niet langer dan een kinderhand, en toch moesten ze uitgroeien tot hoge bomen waaruit scheepsmasten gemaakt konden worden. Later werden ze nog omheind, opdat de dieren van het woud hun tedere scheuten niet konden vernielen.

Heiners vader was een mens van zeldzame aard: als hij een boom velde waarvan de stam tot de hemel reikte, aarzelde hij met neergeslagen blik, alsof hij in stille tweespraak met de boom verkeerde en hem om vergeving vroeg. Pas daarna hief hij met sterke armen en koortsige ogen de bijl, en met krachtig geklink sneed het scherpe ijzer in het witte hout. Als de boom met gedruis neerstortte en de stronk als een boze wond te zien was, voelde de houthakker zich schuldig. Alleen de gedachte aan de vele kleine boompjes die hij in de lente met Heiner zou planten, kon hem daarvan bevrijden.

Heiners ouders waren rijk! Werkelijk rijk aan goud en geld of edelstenen en allerlei prullen? O nee, maar zij hadden een klein, stevig huis met een dicht en warm stroodak. In de tuin groeiden moerbeien en middagbeien, ook johannesbeeren en fruitbomen, en op een kleine weide graasde een koe. In de winter lagen de droge beukenhouten blokken in een grote hoop naast de warme haard. Hout was nooit schaars, en in het stro op de bodem lagen driehonderd pond appels. Heiners vader had stevige laarzen en een dikke broek. Het was weliswaar zijn enige stel, maar als het gescheurd was, kreeg het een lap, en als de lap gescheurd was, kreeg hij een nieuwe. In de zomer echter had Heiner geen laarzen nodig. Hoe zacht voelde het aan met blote voeten op de vastgetreden zwarte bospaden! Geen kind stond in een woud met zulke machtige eiken als hij ze nooit tevoren had gezien.

Op een dag gaf de moeder Heiner de opdracht eten naar zijn vader in het woud te brengen. Zij pakte brood in een klein doek, bezwoer Heiner de bekende weg niet te verlaten, en Heiner liep met het bundeltje het woud in naar zijn vader. Die verheugde zich zeer. Heiner bleef nog een tijdje bij hem in het mos zitten, en daarna begaf hij zich op de terugweg.

Toen hij zo voor zich uit liep, zag hij in het woud de mooiste aardbeien. Het verbod van zijn moeder om de weg niet te verlaten schoot hem te binnen, maar de bessen schitterden zo rood.

„Ach, een paar stapjes maar… dat kan geen kwaad! Ik vergeet de weg heus niet!” dacht hij, en hij rende naar de aardbeien toe. Het waren er zo veel, en ze smaakten zo zoet! Plukkend en etend raakte hij steeds dieper in het woud. Eindelijk wilde hij omkeren, maar toen hij een poosje gelopen had, kwam hij niet bij de weg, maar bij een dicht braamstruikgewas.

„O jee, ik ben te ver naar rechts gegaan! Dan maar naar links!” dacht hij, en hij sloeg die kant op. Maar hij kwam bij een steile rotswand die hem de weg versperde. Daar keerde hij weer om en begon moedig een weg door het struikgewas te banen. Het werd steeds dichter: doorns scheurden zijn handen en voeten, ranken sloegen over zijn hoofd samen. Hij gaf toe dat hij verdwaald was. Maar hij vreesde niet. Bewust werkte hij verder. Eindelijk hield dat op, en geschrokken stond Heiner in een woud met zulke machtige eiken als hij ze nooit tevoren had gezien. Hier was het prachtig! Hij legde zich onder een eik en staarde in het takkenwerk met zijn witte bladerdak. Het was benauwd, de zon was achter donkere wolken verdwenen, en spoedig kondigde dof gerommel een naderend onweer aan. Ook daarvoor vreesde Heiner niet.

Hij wist: als men in het woud door onweer verrast werd, moest men een beuk met diep hangende takken zoeken. Als men zich daaronder met de rug tegen de stam en tegen de wind in positioneerde, bleef men droog. In beuken sloeg de bliksem vaak in, daarom maakte hij zich op om een beuk te zoeken. Nog regende het niet, maar de wolken stegen hoger en pakten zich samen tot een dreigend blauwzwart onweer. Heiner schreed haastig door ritselend loof en speurde naar een schuilplaats. Daar zag hij achter de eiken een muur, en toen hij nader trad, stond hij voor een groot stenen huis. Machtig strekten de pijlers zich in de hoogte en welven zich tot lange, smalle vensters.

Maar alles was verwoest en gebarsten: geen dak beschermde het binnenste, waar gras en distels groeiden. Alleen de langsgevels waren al ingestort; alleen de voor- en achtergevels reikten nog spits in de hemel.

Heiner opende de deur voorzichtig en blikte in een ruimte zonder vensters. Hemel! Aan de buitenzijde van een gevel had eens een toren gestaan, waarvan nu alleen nog een stomp met machtige grondmuren over was. Hier leidde een dikke, ijzerbeslagen deur naar het binnenste. Zij stond op een kier. Heiner opende haar voorzichtig en blikte in een ruimte zonder vensters; slechts door de deur en door smalle spleten tussen de veldstenen van het muurwerk viel schaars licht. In de achtergrond gewaar Heiner een eigenaardig bouwsel: een bijna naakte, benige mens, uit hout gesneden, was met dikke nagels aan een kruis geslagen. Verstoven en verweerd goud omkaderde zijn gelaat, dat bitter leed verkondigde. De wanden van de kleine, niet hoge ruimte waren nog dicht; veelkleurige kleine stenen waren daar tot beelden samengevoegd. Heiner

herkende erop baardige mannen met dikke boeken in de handen en zonnen achter de hoofden. Als onder een dwang werden zijn blikken door de man aan het kruis aangetrokken. Hij trad de ruimte in en keek vol ontzetting en erbarming naar de gemartelde gestalte.

Daar werd Heiner door een felle bliksem verblind, waarop direct een vreselijke donderslag volgde. Bruisend en fluitend brak de storm los; krijsend slingerde de deur in de scharnieren en sloeg met luid gekraak dicht. De ruimte was nu bijna donker en Heiner schrok. Snel sprong hij naar de deur om haar weer te openen en merkte dat zij geen kruk had, ja, niet eens een sleutelgat. Heiner zette zich met volle kracht ertegenaan, maar zij roerde zich niet. Buiten woedde de storm in de eikenkronen, met donder en bliksemsalven en regen die op het oude muurwerk neersloeg. Nu vreesde Heiner wel. Hij sloeg met zijn vuisten tegen de deur alsof hij haar wilde verbrijzelen en schreeuwde:

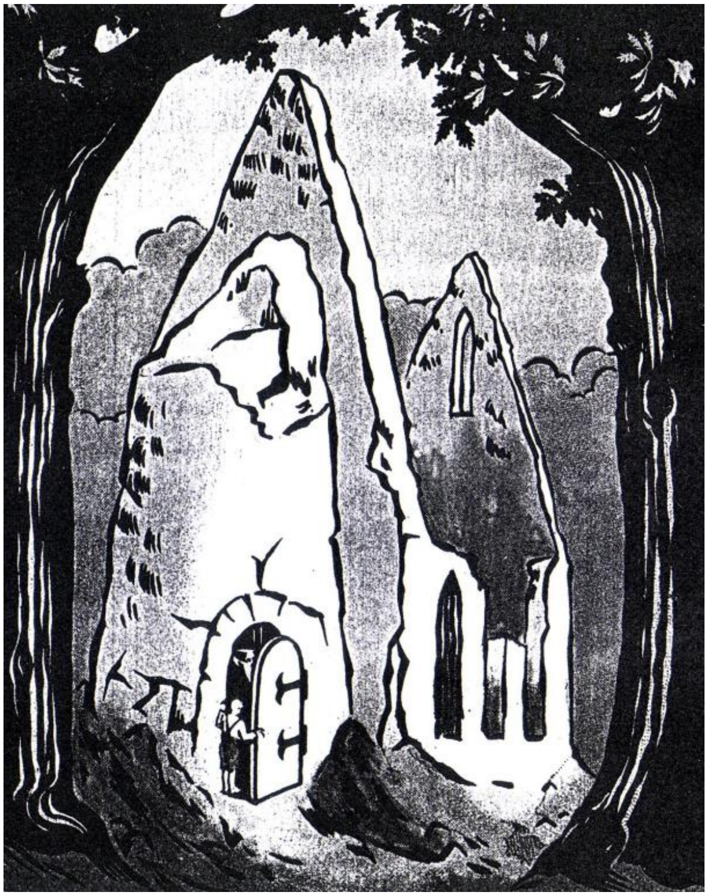

„Laat me eruit! Laat me eruit! Ik wil naar huis!”

Maar de deur bleef vast gesloten. Daarop zette Heiner zich op de drempel, steunde het hoofd in de handen en weende in zichzelf. Langzamerhand trok het onweer voorbij. Zwak klonk de donder nog slechts van verre, en door de spleten in de muren flikkerde het goud: buiten speelden de zonnestralen in het regennatte bladerwerk. Heiner voelde zich ellendig en verlaten als nooit tevoren. Wenend riep hij van tijd tot tijd zacht:

„Moeder… moeder…”

Opeens hoorde hij een fijn, knorrig stemmetje:

„Wie maakt hier zo’n herrie en wekt mij uit mijn slaap?!”

Heiner keek op en ontwaarde een klein mannetje dat uit een hoek van de steenkamer was gekropen. Het had een erwtgroene nachtmuts op, aan de voeten rode pantoffels en op het hoofd een spitse rode muts. Aan een gordel hing een kleine lantaarn. Het mannetje zette zich op een steenblok en keek verwonderd naar Heiner, die zich een hart vatte en riep:

„Ik zit opgesloten! Help me alsjeblieft, ik wil eruit!”

Maar de dwerg schudde het hoofd en mopperde:

„Gevangen, jongen, gevangen! Die deur heb ik geen sleutel voor. Wie erdoor gaat en haar laat dichtslaan… die komt er nooit meer uit."

Hij stond op, schuifelde naar een muurspleet, gluurde erdoor en begon plotseling te huppelen als een kind, roepend:

„Alles kapot! Alles kapot! De eiken groeien tot in de hemel! Duizend jaar… bijna om!"

Vrolijk wendde hij zich weer tot Heiner:

„Dank je wel, jongen! Je hebt me gewekt! Anders had ik nog eeuwen gesnurkt. Luister goed: ik breng je eruit!"

Heiner knikte, maar snapte er niets van. Hij vroeg:

„Wat is dit voor een eng huis? Waarom ben je blij dat het kapot is? En hoe kom ik eruit als er maar één deur is?"

De dwerg grinnikte:

„Door de diepte, jongen! Een lange, zware weg… maar je zult dingen zien die nog nooit iemand zag. En het is de énige weg naar je vader en moeder. Luister nu goed naar mijn verhaal…"

En hij begon te vertellen, met stem vol trots en verdriet:

„Vijfhonderd jaar geleden stond hier de grootste eik van de hele wereld. Zijn takken reikten tot de hemel, zijn wortels tot mijn bronnen diep in de aarde. Een sterk volk woonde erbij – de goeden! Zij zeiden: 'Zolang de eik staat, zijn wij sterk!' Ik woonde in zijn wortels en hield hem in leven. Ik ben Hüting, bewaker van de eik. In de zomer gaf ik hem water, in de winter een vuurtje tegen de vorst. Maar er waren ook de kwaden – zwak, laf, jaloers op alles wat goed en sterk was. Ze hoorden van onze eik en besloten: 'We hakken hem om, dan breken we de goeden!' Ze kwamen verkleed als vrienden, met goud, zilver, wijn… Ze maakten iedereen dronken. 's Nachts vielen ze aan, doodden velen, namen anderen gevangen. Alleen de koning vocht nog. Drie dagen en nachten stond hij met zijn rug tegen de eik, onverslaanbaar! Toen bedachten de kwaden een list: vergiftigd brood, vergiftigde wijn. De koning at en dronk… en stierf. Ik begroef hem in de aarde. Ze hakten de eik om. De goeden riepen: 'Onze kracht is weg!' De kwaden bouwden dit huis, hingen hun gekruisigde god op, dwongen iedereen te knielen. Wie niet wilde, werd onthoofd. Ik kon niets doen – ik heb alleen macht in de aarde. Dus verzamelde ik alle eikels, plantte ze in mijn rijk, en sliep duizend jaar. Nu is uit één eik een heel woud gegroeid! Dit huis vervalt. Spoedig is er alleen puin!"

De dwerg zweeg. Hij stak zijn lantaarn aan en zei kort:

„Kom mee."

Zij daalden in een kleine opening die zich tussen steengruis op de bodem toonde en zich onder de aarde tot een gang verbreedde. De weg leidde omlaag, en Heiner zag hoe de wortels van de eiken zich tegen de grondmuren van het huis stemden. Daar moest het wel half ingestort zijn,

zoals Hüting het had voorspeld! Door dik wortelgewar ging het verder. Water druppelde neer, kleine beekjes vloeiden hierheen en daarheen. Een paar mollen omschwärmden de dwerg, die hen vaderlijk de kopjes krauwde. Toch liepen zij snel weg toen zij Heiner ontwaarden.

„Mijn vrienden, de mollen!” zei Hüting glimlachend.

„Ze eten de kevers die aan de wortels knagen. Zonder hen geen woud.”

Nog steiler ging het bergaf. De wortels hielden op, de bodem werd hard en rotsachtig, en Heiner ontdekte aan de wanden van de gang grote slakken en mosselen die voor miljoenen jaren hadden geleefd en tot steen waren geworden. De gang werd steeds ruimer, en Heiner had moeite de vlugge dwerg te volgen. De wanden glansden nu in zilver en goud; daarna waren zij geheel uit edelstenen in alle kleuren en wonderbare vormen. Nooit had Heiner geloofd dat zo heerlijks in de aarde te zien was! Nadat zij enige tijd verder waren gegaan, omgaf hen donker gesteente. De gang werd zo eng dat Heiner zich soms slechts met moeite erdoorheen kon wringen, op plaatsen zo laag dat beiden slechts kruipend vooruitkwamen. Het gesteente straalde hitte uit, die steeds sterker en heter werd. Heiner kon nauwelijks nog ademen. Daar verbreedde de gang zich weer. Rood schijnsel vulde hem, en de hitte werd bijna ondraaglijk. De dwerg vatte voorzichtig Heiners hand, want in de gang opende zich een spleet die steeds meer uiteenweek hoe verder zij kwamen. Plotseling bood zich achter een bocht van de weg een schrikwekkend gezicht: de spleet had zich tot een diepe kloof geopend, in wiens gloeiende diepte een zee van vuur borrelde en gloeide. In rode gloed golfde het op en neer. Van tijd tot tijd schoten felle vlammen omhoog. Heiner greep Hütings hand stevig vast en fluisterde:

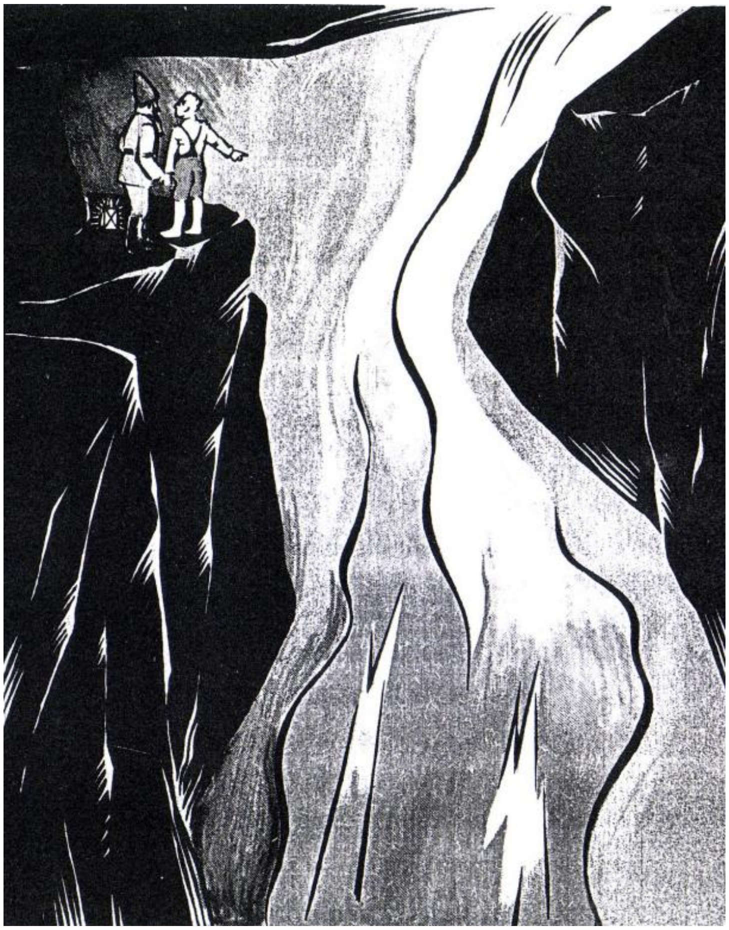

„Is… is dat de hel? Woont hier de duivel?”

Hüting lachte schamper:

„Haha! Hersenspinsels van de kwaden om de goeden bang te maken! Nee, jongen, dit is het hart van de aarde – een klomp gesmolten steen, ooit uit de zon geslingerd. Deze gloed is zonnenvuur, dat boven de eiken laat groeien!"

Heiner wendde zich af in de vreselijke hitte, en Hüting trok hem snel in een gang terug die weer bergop leidde. Koele lucht woei hun tegemoet. Na een poosje kwamen zij aan een steile trap die in smalle steengaten was gehouwen. Dat waren wachtposten geweest die voor miljoenen jaren op de aarde moesten hebben gestaan en, zoals de slakken en mosselen, tot steen waren geworden. Nadat zij omhoog waren gestegen, leidde de gang vrij vlak door vaste erdlagen verder. Vaak ging hij om machtige stenen heen. Zo bereikten zij een steenkamer wier plafond uit een enkele reussteen was gevormd. Hier lag op een verhoging een mens op de rug, alsof hij sliep. Hij was met een bloedrode mantel bedekt en was een krijger geweest, want in zijn samengelegde handen hield hij een zwaard, en een schild leunde aan zijn leger. Toen Heiner zijn gelaat nader bekeek, merkte hij dat de krijger niet sliep, maar sinds lang dood was. De gesloten ogen waren diep ingezonken, het edele gelaat was star en vergeeld. Slechts het gladde, onbedekte haar glansde in het schijnsel van Hütings lamp als het haar van een levende.

Heiner fluisterde eerbiedig:

„Wie… wie is dat?"

Hüting antwoordde zacht:

„De laatste koning van de goeden. De kwaden vergiftigden hem met hun brood en wijn."

Heiner vroeg met grote ogen:

„Is hij… voorgoed dood?"

Hüting keek hem diep in de ogen:

„Dood voor altijd… en tóch levend voor altijd!”

Heiner snapte er niets van. Hüting ging verder:

„Zijn lichaam is dood, jongen. Geen macht kan hem wekken. Maar zijn léven… dat leeft verder – in jóú. Hij is je voorouder. Jouw bloed is zijn bloed.”

Heiner voelde een warme gloed in zijn borst. Maar toen keek hij rond en vroeg nieuwsgierig:

„Zijn er… schatten hier? Goud? Zilver?”

Hüting fronste:

„Pff! Valse koningen stapelden goud op terwijl hun volk honger leed. Dit was een échte koning. Hij ruilde zijn ijzeren zwaard voor een gouden speld – want ijzer is nuttig, goud niet. Goud maakt hebzuchtig.”

Hij maakte een bronzen spange los van de mantel en gaf hem aan Heiner:

„Neem deze. Gewoon brons, groen van de tijd. Maar hij hield de mantel van een koning vast. Bewaar hem goed. Later, als je groot bent, mag je zijn zwaard en schild halen. Met déze wapens – waarmee hij de eik verdedigde – kun jíj de kwaden verslaan. Ze zijn onoverwinnelijk. Alleen gif kon hem doden, geen zwaard.”

Hij trok Heiner mee:

„Kom, we zijn er bijna.”

Nog een poosje leidde de gang verder, dan bereikten zij op een heuvel het vrije. Hoog heidekruid groeide ringsom, en niet al te ver zag Heiner het huis van zijn ouders. Het was avond geworden. In het westen was nog een rode streep van het zonlicht te zien, maar boven hen flonkerden al de sterren. Hüting en Heiner keken naar hen op, en Hüting zei:

„Kijk, de sterren. Sommige branden zelf, zoals de zon. Andere kaatsen licht, zoals de maan. En de aarde? Slechts een vonkje in het grote vuur.”

Heiner zei vol ontzag:

„En boven de sterren… wonen de goden?”

Hüting schudde zijn hoofd:

„Nee, jongen. De goden zijn óveral. In het grootst grote en het kleinst kleine.”

Heiner vroeg:

„Maar… wát zijn de goden dan? En waarom—”

Hüting onderbrak hem streng maar vriendelijk:

„Sst! Die vraag kan niemand beantwoorden. En wie het toch probeert, liegt. Jij hoeft maar één ding te weten: wat goed is, en wat kwaad.”

Opeens – *poef!* – was Hüting verdwenen. Heiner zocht in het heidekruid, maar vond niets.

„Hüting! Hüting!” riep hij. **„Hoe vind ik de koning terug als ik groot ben?”**

Een stem klonk uit de aarde, zacht maar duidelijk:

„Wees dapper. Wees edel. Wees sterk. Dan vind je de weg vanzelf. En pas op… voor het brood en de drank van de kwaden!”

Heiner riep nog een paar keer, maar kreeg geen antwoord meer. Hij rende naar huis. Zijn vader kwam net uit het woud. Heiner liet hem de spange zien. De vader zei ernstig:

„Bewaar hem goed, mijn jongen. Onze voorouders droegen hem, lang geleden in dit woud.”

Niemand had Heiner gemist – moeder dacht dat hij bij vader was gebleven door het onweer. Heiner verborg de spange onder een steen.

Of hij ooit het zwaard en schild vindt? Dat weten wij niet. Misschien… vind jij ze wel.

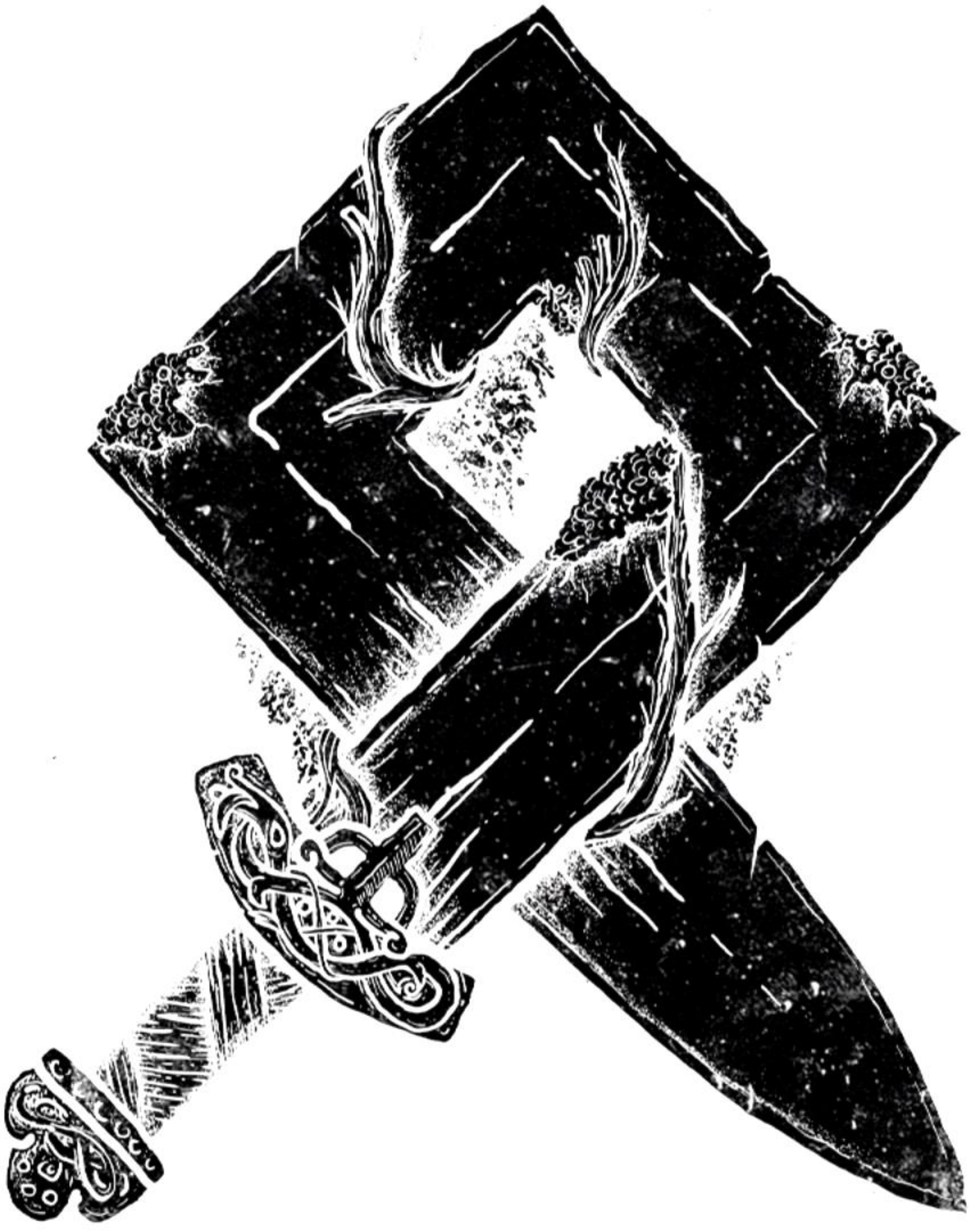

nationaalsocialistische
NaSoBi
bibliotheek